

kolumni

Hannele Törrönen
on Ensi- ja turvakotien liiton *Vaiettu naiseus*-projektin päällikkö

Rauhoitun, olen olemassa

Tänä kesänä olen pitänyt toista pitkää taukoa. Aloitin loman toukokuussa ja sen jatkoksi olen kolme kuukautta vuorotelluvapaalla. Palaan töihin syyskuussa.

Liimasin kalenteriini alkuvuodesta **Anna-Maija Raittilan** viisaat sanat. *"Luulen, että me kaikki olemme tänä pakkojen ja ristiriitojen ja kurittomuuden aikana paljon syvemmän ja pidemmän levon tarpeessa kuin mihin meillä on aikaa tai lupa."*

Minua puhuttelee tuossa kiteytyksessä erityisesti ajatus kurittomasta ajasta, kurittomasta meistä. Syytämme helposti uupumuksesta ensisijaisesti olosuhteita. Osan väsymyksestä tuotamme kuitenkin ihan itse. Kaikkialla pitäisi olla, kaikesta pitäisi tietää.

Kun pysähtyy, joutuu oikeasti näkemään myös kammottavan tottumisensa sääntäilyyn ja reagointiin. Jotain ihan tolkutonta ja rajatonta tässä ajassa on. Tämä on sekä kollektiivinen että yksityinen paha sairaus. Unen puute vaivaa jo lapsiakin kun ei malteta levätä. Telkkarit ja netit pitävät meitä otteessaan yötä päivää. Ja itse suostumme tähän rääkkiin.

Myös organisaatiot ovat kuin apinoita, jotka hyppelivät oksalta toiselle. Tarttuvat siihen ja jättävät tämän ja kovasti on puuhaa, pulinaa ja touhotusta. Mikään ei ole kuitenkaan oikeasti mielessä ja kunnolla ajateltavana.

Arkisuus, toistaminen ja pienet ympyrät koetaan asketismina, tylsänä ja ulkopuolella olona.

Aloitin lomani kulkemalla meren rantaa yhtä ja samaa reittiä. Päivän rutiinit olivat samat, hitaat ja toistuvat. Liikuin muutaman korttelin alueella. Makoilin paljon. "Eikös toi ole tylsää?" kysyi eräs ystäväni. "Mut mitä sä teet?"

Voin vakuuttaa, että tylsää ei ole ollut. Aamu on ollut joka päivä erilainen. Meri on ollut tyyni tai kuohuva. Aurinko on paistanut tai ei paistanut. Minun mieleni on ollut joka aamu erilainen.

Saman toistaminen on aivan erityisen rauhoittavaa ja vapauttavaa. On ollut erikoinen kokemus miten hitaassa tempossa ja saman toistamisessa aika kulkee kuin siivillä. Meren tuijotteluun kuluu nopeasti pari tuntia, ihan huomaamatta. On hienoa tuntea väsymys, joka tulee tuntien yhtämittäisestä ulkoilusta.

Ajatukset kirkastuvat. Alkaa jo naurattaa uutiset, joissa samalla totisesti täristään matkailun lisäämisen puolesta ja hetken kuluttua päivitellään ilmastomuutosta. Eikö kukaan ehtinyt ajatella kokonaisuutta? Pysykää ihmiset aloillanne, polttoainetta säästyy!

Liimaan loppuvuodeksi kalenteriini meren kuvan. Ehkä hetkittäin pääsen töissäkin tähän samaan rauhaan. Ainakin muistoon siitä.